

Arrest

nr. 51 945 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, verklaart afkomstig te zijn uit Nazran in de Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie.

U woonde er met uw echtgenoot en kinderen als vluchteling sinds het conflict tussen Noord-Ossetië en Ingoesjetië uitbrak in 1992.

Jullie kenden geen problemen tot 2004. In juni van dat jaar vonden er over heel de republiek aanslagen plaats op de autoriteiten. Uw echtgenoot bracht de nacht van de aanval een gewonde man naar jullie huis. Een aantal dagen later, toen u met uw zoon S.(...) K.(...) (OV 6.221.098) op bezoek was bij uw zus in Kartsa, Noord-Ossetië, werden uw man, uw zoon I.(...) en de gewonde man gearresteerd. Zowel

uw man als uw zoon werden later vrijgelaten. Uw man overleed echter kort na zijn vrijlating aan een hartaanval. Uw zonen doken onder tot aan hun vertrek naar Europa in maart 2005.

Uw zoon S.(...) slaagde er na een aantal pogingen in om asiel aan te vragen in Polen. Hij kreeg er echter twee negatieve beslissingen.

Later zou hij met zijn echtgenote, die hij in Polen had leren kennen, doorreizen naar België en er asiel aanvragen.

Islam keerde na mislukte pogingen om asiel te krijgen in Polen terug naar Ingoesjetië. Hij werd er vermoord op 17 maart 2006 tijdens een zuiveringsactie.

Ondanks het feit dat hij het land verlaten had, bleven de veiligheidsdiensten bij u langskomen om te vragen waar uw zoon S.(...) was. Geregeld werden er huiszoekingen verricht bij u thuis. Op 4 januari 2009 werd er een aanslag gepleegd op uw winkel in Nazran. Omdat u schrik had ging u een tijdje bij uw zus in Kartsa wonen. Eind januari keerde u terug naar huis. Bij een inval bij u thuis in maart of april werden bijna alle documenten die u had afgenomen, net als het geld en de sierraden die u thuis had liggen. Na de aanslag op uw winkel werd u door de medewerkers van de veiligheidsdiensten ook met de dood bedreigd: indien u hen niet zou vertellen waar S.(...) zich bevond zou er met uw huis hetzelfde gebeuren als met uw winkel. Dit stond ook in de dreigbrieven die medewerkers van deze structuren door uw raam naar binnen gooiden.

Uiteindelijk besloot u Rusland te verlaten en naar uw zoon in België te komen. U vertrok vanuit Nazran op 18 december 2009 met de trein naar Brest, waar u de volgende dag aankwam. Mensen in Ingoesjetië hadden u aangeraden om daar bij de taxichauffeurs te informeren naar mogelijkheden om naar België verder te reizen. U vertrok dezelfde dag nog vanuit Brest per minibus. Na een overstap op een voor u onbekende plaats arriveerde u in België op 23 december 2009 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legt u uw Russisch intern paspoort voor."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dient besloten te worden dat u zich beroept op de problemen die uw zoon S.(...) K.(...) zou hebben gekend in Ingoesjetië. Meer bepaald zouden de veiligheidsdiensten in Ingoesjetië u lastigvallen omdat zij nog steeds op zoek zijn naar uw zoon S.(...). Zo komen leden van de veiligheidsdiensten bij u thuis langs om te vragen waar uw zoon zich bevindt, worden er (meestal illegale) huiszoekingen uitgevoerd en worden er stenen door de ramen van uw huis gegooid met de boodschap dat u de verblijfplaats van uw zoon kenbaar moet maken. U bent van mening dat zelfs de aanslag op uw winkel hiermee te maken heeft. (CGVS d.d.30/03/2010, p.9, 16) De autoriteiten zouden S.(...) ervan verdenken lid te zijn van de rebellenbeweging. De reden hiervoor zou liggen in het feit dat uw man in 2004 onderdak had geboden aan gewonde persoon vlak nadat rebellen een grootschalige aanval hadden uitgevoerd op overheidsorganen in de republiek. (CGVS, p.9-10)

Uit het administratief dossier van uw zoon S.(...) blijkt dat hij zijn opeenvolgende asielaanvragen eveneens op deze problemen baseerde.

Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat zowel in het kader van zijn tweede als zijn derde asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd geoordeeld dat aan hem de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend. Deze beslissing werd telkens in beroep bevestigd. In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd vastgesteld dat hij getracht had de Belgische asielinstanties te misleiden door middel van valse documenten en bedrieglijke verklaringen en

bovendien werden onlogische elementen vastgesteld in het asieldorfier. In het kader van zijn derde asielaanvraag werd geoordeeld dat de nieuwe elementen geenszins een andere beoordeling van zijn asielaanvraag wettigden.

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag, op ernstige wijze ondermijnd.

Deze vaststelling van bedrieglijkheid van het asielaanvraag wordt verder onderbouwd door tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw zoon S.(...).

Zo verklaarde u met betrekking tot uw winkel, die u sinds 2004 uitbaatte, uitdrukkelijk dat u enkel eetwaren verkocht en niets anders. (CGVS, p.11)

Uw zoon had eerder echter verklaard dat u mannen en vrouwenkleding verkocht. (K.(...) S.(...) – CGVS III d.d.07/09/2009, p.3)

Na confrontatie bleef u bij uw verklaringen en stelde enkel dat uw zoon mogelijk verstrooid was of het zich niet meer herinnerde (CGVS, p.12), hetgeen geenszins een afdoende verklaring is.

Voorts verklaarde u dat u op 5 of 6 januari 2009, direct na de aanslag, naar uw zus in Kartsa ging en daar verbleef tot eind januari. Daarna keerde u terug naar Nazran. Omdat uw dochters beiden reeds gehuwd waren, gingen zij niet mee. (CGVS, p.12-13)

Uw zoon verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal – dat plaatsvond op 7 september 2009, dus geruime tijd na de aanslag – dat u en één van uw dochters niet meer thuis woonden en eind eind februari 2009 naar Kartsa verhuisd waren. U zou eerst alle formaliteiten met betrekking tot de winkel in orde hebben gemaakt. (K.(...) S.(...) – CGVS III, p.8) Nergens maakte hij er melding van dat u nog terugkeerde naar Nazran. Meer nog, hij verklaarde dat hij u afraadde om nog terug te gaan naar huis en stelde uitdrukkelijk dat u en uw dochter geen problemen kenden in Noord-Ossetië. (K.(...) S.(...) – CGVS III, p.8, 15)

Geconfronteerd met deze verklaringen van uw zoon verklaarde u dat hij waarschijnlijk verkeerde informatie kreeg van iemand en dat u zelf in april 2009 voor het laatst contact met hem had voor uw vertrek. (CGVS, p.12)

Dit kan geenszins volstaan als verklaring.

Vooreerst blijkt uit uw eigen verklaringen dat u nog contact had met uw zoon na uw vermeende tijdelijke verblijf in Kartsa. U stelde immers dat u in april 2009 nog contact met hem had (CGVS, p.13) terwijl u in januari bij uw zus zou hebben verbleven.

Het is niet geloofwaardig te noemen dat uw zoon na dit contact nog steeds verkeerd ingelicht zou zijn over uw handelingen na de aanslag op uw winkel, te meer daar uw persoonlijke problemen rechtstreeks het gevolg zouden zijn geweest van het feit dat hij gezocht werd.

Bovendien zijn de verklaringen van u en uw zoon ook op dit punt tegenstrijdig.

Uw zoon verklaarde immers tijdens zijn gehoor in september 2009 dat hij sinds begin 2009 terug zeer regelmatig en rechtstreeks contact had met u en uw dochters. (K.(...) S.(...) – CGVS III, p.3)

U kon ook deze tegenstrijdigheid niet verklaren. U herhaalde eerst uw eigen verklaringen; daarnaast stelde u dat uw dochters misschien niets zouden zeggen van hun contacten met uw zoon, (CGVS III, p.13) hetgeen weinig geloofwaardig te noemen is.

Bovenstaande vaststellingen van bedrieglijkheid ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Zij raken immers aan de kern van dit relaas, met name de winkel waarop de aanslag gepleegd werd en uw handelingen na deze aanslag.

Daarnaast dient er zeer ernstig getwijfeld te worden aan uw verklaringen betreffende de vermeende huiszoeking begin 2009 waarbij in één keer al uw documenten werden meegenomen.

Bij nader onderzoek van uw verklaringen werd ter zake een inconsistentie vastgesteld. In eerste instantie verklaarde u dat deze huiszoeking plaatsvond in maart of april 2009 (CGVS, p.3). Later verklaarde u dan weer dat ze plaatsvond in februari of maart 2009 (CGVS, p.5).

Wat er ook van zij, het is niet geloofwaardig te noemen dat u zich niet specifiek zou herinneren wanneer de huiszoeking plaatsvond (CGVS, p.5) terwijl u hierbij zelf aanwezig was (CGVS, p.15) en al uw documenten, het aanwezige geld en sieraden werden meegenomen (CGVS, p.5).

Van een dergelijk belangrijk incident mag verwacht worden dat u dit nauwkeurig kan situeren in de tijd. Bovendien vond dit plaats na de aanslag op uw winkel, een periode waarvan eerder reeds werd vastgesteld dat u er niet in slaagde geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw verblijfplaats.

Gelet op het bovenstaande kan er ook geen geloof worden gehecht aan het door u verklaarde onvermogen om stavingstukken van uw vermeende problemen voor te leggen. Bij deze huiszoeking zouden immers onder andere de overlijdensaktes van uw echtgenoot en zoon, een proces-verbaal van huiszoeking, convocaties van politie en parket en de dreigbrieven meegenomen zijn. (CGVS, p.5)

Er dient dan ook te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het door u voorgelegde document, zijnde uw intern Russisch paspoort, vermag niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Dit paspoort bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel worden getrokken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 mei 2010 een schending van de materiële motiveringsplicht. Volgens haar bevat de motivering van de bestreden beslissing een aantal beoordelingsfouten waardoor deze de beslissing niet kan dragen.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en deze van haar zoon wordt er in het verzoekschrift op gewezen dat de zoon van verzoekster in mei 2006 in het Rijk is aangekomen, op dat ogenblik een eerste asielaanvraag heeft ingediend en *"tallose verklaringen heeft afgelegd in de loop van zijn diverse asielprocedures"* (zie het verzoekschrift, p. 3).

Volgens verzoekster gaat het niet op naar tegenstrijdigheden te gaan zoeken tussen de verklaringen onlangs door haar afgelegd en de veelvuldige verklaringen afgelegd door haar zoon tijdens de laatste vier jaar in de loop van zijn diverse asielprocedures.

Dat er verschillen opduiken -met name omtrent de verkochte winkelartikelen en omtrent de verblijfplaats van verzoekster in de loop van 2009- is, volgens verzoekster niet meer dan normaal; *"het tegengestelde ware uitzonderlijk te noemen"* (zie het verzoekschrift, p.4).

Verzoekster laat gelden dat zo zij eenmaal verklaarde dat de huiszoeking plaatsvond in *"maart of april 2009"* en een andere maal in *"februari of maart 2009"*, beide verklaringen juist zijn *"indien de huiszoeking plaatsgevonden heeft in maart 2009"* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Indien de commissaris-generaal hieruit besluit dat verzoekster *"door haar houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot haar reële individuele situatie te achterhalen"* en dat zij *"de Belgische autoriteiten niet de kans geeft om in haar hoofde een vrees voor vervolging... vast te stellen"*, is dit volgens haar *"niet één maar twee bruggen te ver"* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Wat betreft de subsidiaire bescherming wordt er in het verzoekschrift op gewezen dat in de bestreden beslissing toegegeven wordt dat de situatie in Ingoesjetië gewelddadig is en dat er ernstige problemen zijn op het vlak van de veiligheid en de mensenrechten. De vraag of het geweld aan de rebellen dan wel aan de autoriteiten kan toegeschreven worden is, volgens verzoekster irrelevant. Er wordt vermoord en gefolterd.

Volgens verzoekster dient een objectieve beoordeling van de toestand onomstotelijk tot het besluit dat er op huidig ogenblik in Ingoesjetië voor de gehele bevolking een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/5, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, ondergeschikt aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Uit de verklaringen van verzoekster afgelegd op het Commissariaat-generaal komt naar voor dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag beroept op de problemen die haar zoon S. K. zou hebben gekend in Ingoesjetië.

Meer bepaald zou verzoekster door de veiligheidsdiensten in Ingoesjetië lastig gevallen zijn omdat deze nog steeds op zoek zijn naar voormelde zoon die ze ervan verdenken lid te zijn van een rebellenbeweging. Dit (vermeend) lidmaatschap vormt de basis voor zijn (meerdere) asielaanvragen.

De bestreden beslissing stelt aangaande de afloop van deze asielaanvragen: *"Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat zowel in het kader van zijn tweede als zijn derde asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd geoordeeld dat aan hem de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend. Deze beslissing werd telkens in beroep bevestigd.*

In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd vastgesteld dat hij getracht had de Belgische asielinstanties te misleiden door middel van valse documenten en bedrieglijke verklaringen en bovendien werden onlogische elementen vastgesteld in het asieldorfier.

In het kader van zijn derde asielaanvraag werd geoordeeld dat de nieuwe elementen geenszins een andere beoordeling van zijn asielrelaas wettigden."

Verzoekster betwist niet dat haar moeilijkheden en asielmotieven voortvloeien uit de problemen van haar zoon.

In het kader van de asielaanvragen van voormelde zoon werd echter vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen.

Het verzoekschrift gaat volledig voorbij aan deze wezenlijke vaststelling.

Deze vaststelling door de Raad volstaat voor hem om op grond van de devolutive kracht van het beroep, de voorgehouden problemen van verzoekster als ongeloofwaardig af te wijzen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat (zie p. 2) de bedrieglijkheid van het asielrelaas van verzoekster **"verder onderbouwd wordt door tegenstrijdigheden in de verklaringen van u -bedoeld wordt verzoekster en uw zoon S.(...)"**.

De aangehaalde tegenstrijdigheden werden door de commissaris-generaal terecht als bijkomend (zie het gebruik van het woord "verder") aangeduid.

Het verzoekschrift gaat uitsluitend in het verweer tegen deze niet essentiële elementen. De Raad gaat derhalve niet meer in op deze bijkomstigheden.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §1 a. en b. van voormelde wet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft als bedoeld in artikel 48/4, §1 c. paraphraseert verzoekster de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier wat betreft de actor van geweld.

Zij komt vervolgens niet verder dan een overweging in de bestreden beslissing als “*cynisch*” te bestempelen (zie het verzoekschrift, p. 5).

Zij verwijst ook naar de Memorie van Toelichting bij voormelde wet “*dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu*”.

Buiten deze verwijzing toont verzoekster niet aan dat “*algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land*”.

De Raad laat de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, prevaleren op de enkele bemerkings van verzoekster; de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §1 c. van voormelde wet, wordt niet toegekend.

De besteden beslissing schendt, in acht genomen wat voorafgaat, de motiveringsplicht niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE